

*O, kad pagaliau išmokčiau susitaikyti!
Argi gyvenimas dar nieko manęs neišmokė? Mano
kūnas ir veidas jau yra negailėstingai paženklininti –
skausmo randų, dar kančių grožį, yra visur, bet vis tiek
mano vargšė siela vis dar atsisako pripažinti šią
skaudžią tiesą, vis dar leidžiasi apgaunama širdies
potroškių, vis dar nežino, kada dėtų stabtelėti, o
kada veržtis, kada verčiau kautis, o kada nuleisti
ginklus.*

*Vis dar nemoka pasitikėti Tavimi, Viešpatie. Tarsi
širma, slepianti Tave nuo mano akių ir valios, mane
nuo Tavęs atskiria noras viską kontroliuoti. Tarsi
viskas priklausytų nuo manęs...*

*O juk būtų daug ramiau, jei palikčiau tai Tavo,
Viešpatie, atsakomybei. Kaip būtų gera atsiduoti į
Tavo rankas ir leistis vedamai. Pamažu sekti Tave.
Kaip būtų gera tiesiog patikėti save Tau.*

Kodėl sakome: „Jei nepasidarysite kaip vaikai...“? Vaikams reikia pagalbos, nes vieni jie pražūtų. O aš ar įstengsiu viena? Argi manyje neskamba nuolatinis nebylus ir galingas pagalbos šaukšmas? Vaikams nekyla abejonių dėl tėvų „galios“: jie užtikrinti, kad iškilus pavojui šie suskubs į pagalbą. Ar aš tokia pat tikra, kad Tu, Viešpatie, man pagelbėsi? Aš privalau pajusti, kad Dievas mane myli ir atskubės padėti pavojaus valandą. Kad duris laikičiausiai atvertas... Dievas niekad manęs neišduos, kaip aš niekad neišduočiau savo vaikų. Vaikai tiesia ranką savo tėčiams. Pasitiki, žino, kad bus pagl oboti. O ar aš taip pasitikėdama leidžiu Tau vesti mane? Štai šito man ir trūksta – pasitikėjimo Tavimi. Viešpatie, aš mergaitė, kuriai reikia Tavo ir kuri užsispyrėl iš kai nenori matyti ištiestos Tavo rankos, ieškančios manosios.

*Būna akimirku, kai man reikia viską
suskaičiuoti.*

*Mintyse perkilnoju visa, ką turiu, pasveriu,
suskaičiuoju ir galvodama apie saugų rytojų
numatau ateitį. Man atrodo, kad žinodama,
ką turiu, būsiu stipri ir užtikrinta. O nesu-
vokiu, kad ieškoti paramos tame, ką turiu, –
tarsi kyboti ant lyno virš bedugnės, o ieškoti
saugumo Tavo dėlnuose – leistis būti
sūpuojamai Tavo valios bangų.*

*Pasitikėti: štai visa paslaptis. Palikti
ramybėje laimikį, plačiai išskėsti rankas,
išsilaivinti iš turėjimo vergijos.*

*Toliau rūpintis tik būrėmis, o vairą palikti
tvirtoms ir išmintingoms Tavo rankoms.*

Liaujuosi skaičiuoti. Liaujuosi apskaičiuoti.

Žengiu ten, kur Tu mane sūpuosi.

Žengiu ten, kur Tu man suteiksi ramybę.

Nuolatinė kova, vidinė ir išorinė.
 Išorinė, kad apginčiau savo orumą.
 Vidinė, kad jį igyčiau.
 Einu ir kas žingsnis kariauju. Vargais negalais
 susmaigstau riboženklius: čia manieji laimėjimai,
 o ten pralaimėjimai. O kaip sunku surasti aukso
 vidurį! Kiek sužeidimų teks iškęsti, kol supra-
 siu. Kodėl taip sudėtinga?
 Tačiau Tu, Viešpatie, sakai man: šalin ginklus!
 Kas žingsnis jie tave sužeidžia. Todėl privalai
 nurimti. Mesk ginklus šalin, jie popieriniai. Argi
 nematai? Tu tarsi marionetė išsitraukusi špagą
 beprasmiškai ir vėl tui kapoji orą aplinkui.
 Priešais tave nieko nėra.
 Nebekovok, kalbi man. Kad mylėtum, ginklų ne-
 reikia.
 Užtenka pasitikėti.
 Užtenka nurimti ir atsiduoti be jokių baimių.

*Vieną karštą vasaros dieną prapliups lyti.
Tada išsirinksiu atokią vietą, gal pievą, terasą,
mišką ar nuošalią gatvelę, kur būčiau visiškai
viena.*

*Panirsiu į tą lietų, Viešpatie. Pakelsiu akis į
dangų ir lašai srus mano odą, gal jie bus vėsūs ir
nutekės man prie kojų, varvės per mane visą, bet
nesigūšiu, nes juk tai natūralu, kaip ir viskas
aplinkui; lauksiu, kad jie suvilgytų akis,
sudrėkintų plaukus ir pravėrusi lūpas juos gersiu ir
– kas žino – gal lietus palaikys mane gėlė.
Tu būsi tas lietus, Viešpatie.*

www.pakuonioparapija.lt

Algimantas J.